

Arrest

nr. 74 510 van 31 januari 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke
Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kosovaarse nationaliteit te zijn, op 5 oktober 2011 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 14 juli 2011 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ongegrond verklaard wordt met bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 19 december 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 januari 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MILOJKOWIC.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die *loco* advocaat A. BOURGEOIS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat B. HEIRMAN, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 16 maart 2009 dient de verzoekende partij een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet)

1.2. Op 14 juli 2011 beslist het bestuur tot de ongegrondheid van de aanvraag. Tevens werd haar op 6 september 2011 een bevel om het grondgebied te verlaten afgegeven. Dit zijn de bestreden beslissingen die luiden als volgt:

“Het aangehaalde medisch probleem kan niet aanvaard worden als grond om een verblijfvergunning in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingesteld door artikel 5 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 te bekomen.

De arts-adviseur stelde in het medisch verslag (zie gesloten omslag) vast dat uit de voorgelegde medische bewijsstukken blijkt dat het hier niet gaat om een ernstige of levensbedreigende aandoening zoals bedoeld in artikel 9ter §1.

Betrokkene kan reizen en heeft geen mantelzorg nodig.

Derhalve blijkt niet dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit, of blijkt niet dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft.

Bijgevolg is geen bewijs aanwezig dat een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese Richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden (EVRM).”

en

“L'intéressé séjourne depuis plus longtemps dans le Royaume que le délai stipulé conformément à l'article 6 ou ne parvient pas à fournir la preuve qu'il n'a pas dépassé ce délai (art. 7, alinéa 1, 2° de la loi du 15 décembre 1980).”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel werpt de verzoekende partij de schending op van de artikelen 9ter en 62 van de vreemdelingenwet, artikel 75 van het KB van 8 oktober 1981, ‘de klaarblijkelijke beoordelingsfout’, de artikelen 1, 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, de motiveringsplicht, het ‘algemeen principe van goed beleid’, het zorgvuldigheidsbeginsel, en artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden (EVRM).

De verzoekende partij betoogt dat de bestreden beslissing op een stereotiepe manier gemotiveerd wordt en geen rekening houdt met de omstandigheden van de zaak. De bestreden beslissing houdt volgens de verzoekende partij absoluut geen rekening met haar correcte situatie.

De verzoekende partij betoogt verder dat de verwerende partij van mening is dat de ziekte van de verzoekende partij niet van voldoende ernstig of zwaar is, maar uit de nieuwe medische attesten blijkt net het tegenovergestelde. De verzoekende partij stelt verder dat, ook al was aangetoond dat de opvolging die zij nodig heeft in het land van herkomst aanwezig is, *quod non*, de niet-toegankelijkheid van deze zorgen om materiële redenen diende in overweging genomen te worden. Dit is niet gebeurd.

2.2. De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De bestreden beslissing geeft duidelijk de motieven aan op grond waarvan de beslissing is genomen. Immers, ook het advies van de arts-adviseur van 7 juli 2011 maakt integraal deel uit van de bestreden beslissing. Hierin vermeldt hij expliciet en zeer duidelijk de redenen waarom hij acht dat het *in casu* niet om een “ernstige of levensbedreigende aandoening zoals bedoeld in artikel 9ter, § 1” gaat.

De verzoekende partij betwist de argumenten die de arts-adviseur aanhaalt om zijn visie te staven in het geheel niet.

Wat het aanvoeren van het 'algemeen principe van goed beleid' betreft, merkt de Raad op dat de verzoekende partij enkel de schending van wetsbepalingen, algemene rechtsbeginselen, of beginselen van behoorlijk bestuur kan aanvoeren. Het 'algemeen principe van goed beleid' is geen van de voorgaande, zodat dit onderdeel van het middel niet ontvankelijk is.

De verzoekende partij beperkt zich enkel tot de loutere bewering dat de bestreden beslissing op een stereotiepe manier gemotiveerd wordt en geen rekening houdt met de omstandigheden van de zaak. Uit nieuwe medische attesten zou bovendien volgens de verzoekende partij blijken dat het wel degelijk om een ernstige ziekte gaat. De verzoekende partij laat echter na om ook maar op enige concrete wijze aan te geven om welke medische attesten het dan wel zou gaan. De verzoekende partij voegt bij haar verzoekschrift enkele medische attesten, maar deze dateren van 16 september 2011, terwijl de bestreden beslissingen op 6 september 2011 aan haar werden betekend. Het is duidelijk dat het bestuur bij het nemen van haar beslissing enkel rekening kan houden met de elementen waarvan zij op dat ogenblik kennis kan hebben. Zij kon dus geen rekening houden met de medische attesten die de verzoekende partij bij haar verzoekschrift voegt.

Tenslotte merkt de Raad op dat de verzoekende partij het motief van het bevel om het grondgebied te verlaten in het geheel niet betwist. Dit blijft dus staan.

Het enige motief van de bestreden beslissing is niet gegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenendertig januari tweeduizend en twaalf door:

dhr. M. MILOJKOWIC,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

M. MILOJKOWIC